

dereret til det 45de Aar. Da det er af Bigtighed, at det er kraftige og stærke Mænd, som bruges, naar Udsaaede finder Sted, synes der ikke at være Grund til at udstrække Tjenestepigten saa langt, at den endog rammer Folk i en mere fremrykket Alder. — Det andet Punkt, som jeg skal tillade mig at fremhæve, findes i § 4. og vedrører Udgifterne til Kjøbstædernes Brandvæsen, der ifølge Lovudkastet skulle afholdes som andre kommunale Udgifter. Denne Forskrift afviger fra den Bestemmelse, som findes i Loven om Brandvæsenet i Kjøbenhavn af 15de Mai 1868 § 9, hvori det hedder: „Til Udgifterne ved Brandvæsenet udredes af alle Bygninger i Staden og paa dens Grund, med Undtagelse af Nyholm, være sig Statsieendomme, kommunale eller private Eiendomme, et aarligt Bidrag af 4 Sk. af hvert 100 Rd. af Brandforsikrings- eller Tagationsværdien“. Det forekommer mig, at der er al Anledning til at følge den samme Fremgangsmaade med Hensyn til Kjøbstæderne. Der synes ikke at være nogen Grund til nylig at have vedtaget en Bestemmelse for Hovedstaden og dog nu at forbigaa den med Hensyn til Kjøbstæderne. Af Motiverne til Lovforslaget ser jeg, at dette Punkt blev forhandlet med samtlige Kommuner, og at det langt overveiende Antal tilsidt har besluttet sig til at samstemme med Ministeriet; men det forekommer mig, at dette Resultat ei er tilfredsstillende, og jeg tvivler ikke paa, at naar Forholdene nærmere undersøges, vil det findes baade for Byerne og for Brandvæsenet at have stor Interesse, at de samme Regler, der gjælde i Hovedstaden, ogsaa overføres paa Kjøbstæderne. Ministeriet har forment, at Sagen ikke var af nogen særlig økonomisk Betydning, og at navnlig vedkommende Forsikrede dog alligevel kom til at udrede den Udgift, der afholdes af Brandvæsenet, idet det vilde have til Følge, at Præmierne maatte forhøjes. Men jeg tror, at dette ikke er ganske rigtigt. De fleste Kjøbstæder ere saaledes stillede, at de ere nøbte til at iagttage en meget streng Økonomi med Hensyn til deres Udgifter, og navnlig ogsaa med Hensyn til dem til Brandvæsenet, og der anvendes saaledes i Reglen ikke mere, end hvad der efter Omstændighederne anses høist fornødent. Naar rigeligere Bidrag tilflyde Kjøbstæderne, vil det, utvivlsomt have til Følge, at Brandvæsenet paa mange Steder vil blive i høi Grad forbedret, og dette vil atter komme Brandforsikringselskaberne tilgode, idet Brandforsikrings- Mængde og Størrelse uden Tvivl i høi Grad vil kunne formindstes. Der er altsaa ingen Grund til at antage, at Udgifterne skulle ramme vedkommende Grundeier i Skikkelse af forhøjet Brandpræmie. Jeg tror, at det vilde være særdeles ønskeligt, om den nuværende Organisation af Brandforsikringselskaberne kunde blive saaledes modificeret, at man fik et mindre, men dygtigere Brandkorps; men det kan kun ske, naar dette er lønnet, navnlig er det efter min Overbevisning Brandinspektøren og de

vigtigste Funktionærer lønnes. Men en saadan Ordning kan ikke ventes indført, naar ikke Kjøbstæderne have en saadan Assistance fra indenlandske og udenlandske Brandforsikringselskaber, som de hidtil, for en stor Del have ventet paa. Der synes heller ikke at være nogen Grund til at fritage udenlandske Brandforsikringselskaber for at udrede saadanne Bidrag til Brandvæsenet, da Brandforanstaltningerne i høi Grad komme dem tilgode, og Sagen vil i sin praktiske Udførelse efter min Overbevisning ingen Vanfærlighed have, naar det fastsættes, at hver Kommune faar en Afgift af de Forsikringer, der i det foregaaende Aar ere tegnedes i samme. Det mest Praktiske er vistnok at bestemme en vis Procent, der bør udredes. Saaledes er det i Kjøbenhavn 4 Sk. af hver forsikret 100 Rd. I Kjøbstæderne kunde man være tilfreds med det Halve, altsaa 2 Sk. paa hvert 100 Rd. af de Summer, for hvilke de faste Eiendomme og værlige Gjenstande ere forsikrede. I Kjøbenhavn har man set, hvad det forbedrede Brandvæsen har udrettet, og hvor hurtigt de Udsaaede, der ere opstaaede, ere bleve slukkede. Der er ingen Tvivl om, at dette i høieste Grad kommer Brandforsikringselskaberne til Gode, og at den Udgift, der udredes til Hovedstadens Brandvæsen, kan anses at være i Alles Interesse. — Med Hensyn til § 15 skal jeg gjøre en lille Bemærkning; denne Paragraf bestemmer jo nemlig, at Enhver, som indfører de i §§ 13 og 14 nævnte brandfarlige Stoffer i en Kjøbstad, skal lade medfølge en skriftlig Anmeldelse om, for hvem de ere bestemte, hvilken Anmeldelse skal afleveres til Soldatposten. Da dette nu i Reglen ikke har med andre Varer at gjøre end dem, der indføres søværts, eller i alt Fald med dem, der ankomme pr. Jernbane, synes det ikke at være rigtigt at holde paa Reglen i den Udstrækning, som den er givet i § 15. Det forekommer mig, at den bør modificeres saaledes, at kun de Varer, der komme søværts eller pr. Jernbane, skulle anmeldes for Soldatposten; andre Varer derimod direkte for Brandkommissionerne. — Med Hensyn til § 16 skal jeg gjøre opmærksom paa, at der i Søftæderne undertiden oplægges meget betydelige Partier af Tjære og andre meget brandbare Varer, som udloses af Havarister; det forekommer mig derfor, at der i Loven bør findes en Bestemmelse om, at Brandkommissionerne bør have Indflydelse paa de Steder, hvor, og paa hvorledes disse Varer oplægges; det er jo nemlig øiensynligt, at naar disse Varer blive oplagte i Nærheden af Skibe og Pakhuse, da kunne de i Ulykkes tilfælde afstedkomme store Ulemper. — Endelig skal jeg gjøre en lille Bemærkning om § 39. Ved denne Paragraf ophæves Forordningen af 24de Januar 1761 og Forordningen af 6te April 1832; men der er en Del andre Bestemmelser, som formentlig tillige bør ophæves. Dertil regner jeg de Reglementer for Brandvæsenet i Kjøbstæderne, der ere forsynede med kongelig Sanction.